

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **V. O. – J.**, s miestom podnikania **R.**, zast. advokátom JUDr. **B. M.**, s. r. o., **F.**, Č. proti žalovanému: **R. K.**, **H.**, **S.**, zast. JUDr. **I. G.**, **AK B.**, **P.**, o **zaplatenie 18 00,17 eur /566 374,- Sk/ s prísl.**, na dovolanie žalovaného proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 5Obo 64/2012 zo dňa 22. 08. 2012 jednomyseľne takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22. 08. 2012 5Obo 64/2012 **z r u š u j e** a **vec v r a c i a** Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. Z-2-38Cb 487/1995- 206 zo dňa 18. 07. 2002 uložil žalovanému zaplatiť súdny poplatok za odvolanie, vo veci o zaplatenie 566 374,-Sk s prísl. Žalovaný, následne v rámci odvolania proti uzneseniu Z-2-38Cb 487/1995- 206 zo dňa 18. 07. 2002, požiadal o oslobodenie od súdneho poplatku, o ktorom návrhu rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. Z-2-38 Cb 487/1995- 224 – 225 zo dňa 09. 12. 2003 tak, že žalovanému právo na oslobodenie od súdnych poplatkov nepriznal.

Uznesením č. k. 3Obo 109/2005-243 zo dňa 29. 04. 2005, Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako odvolací súd, rozhodol tak, že uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. Z-2-38Cb 487/1995 zo dňa 18. 07. 2002 potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, o odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. Z-2-38Cb 487/1995-195 zo dňa 18. 04. 2002 v napadnutej časti ohľadne istiny, rozhodol rozsudkom 6Obdo 320/2003–244 zo dňa 13. 04. 2005 tak, že rozsudok Krajského súdu č. k. Z-2-38Cb 487/1995-195 zo dňa 18. 04. 2002 v napadnutej časti ohľadne istiny potvrdil, v časti trov konania zmenil a žalovaného zaviazal na zaplatenie trov odvolacieho konania.

O dovolaní žalovaného proti tomuto rozhodnutiu, rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením 1ObdoV/80/2005, 1ObdoV/81/2005 – 262 zo dňa 28. 02. 2007 tak, že dovolanie žalovaného odmietol ako oneskorene podané. Dovolanie žalovaného sa týkalo aj uznesenia sp. zn. 3Obdo 109/2005 zo dňa 29. 04. 2005, ktorým potvrdil uznesenie Krajského súdu v Bratislave, ktorým bol žalovaný zaviazaný na zaplatenie súdneho poplatku za odvolanie s odôvodnením, že právo na oslobodenie od súdnych poplatkov, žalovanému priznané nebolo.

Podľa Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky I.ÚS 118/2007-34 zo dňa 31. 10. 2007, Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 1ObdoV/80/2005, 1ObdoV/81/2005-262 zo dňa 28. 02. 2007 porušil základné právo R. K. na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ústavný súd Slovenskej republiky, nálezom I.ÚS 118/2007–34 /v spise na č. I. 268/ uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1ObdoV80/2005 a 1ObdoV/81/2005 zo dňa 28. 02. 2007 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. V Náleze I.ÚS 118/2007–34, Ústavný súd Slovenskej republiky posudzoval otázku správnosti posúdenia včasnosti podania dovolania vo veciach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1ObdoV/80/2005 a sp. zn. 1ObdoV/81/2005–262 a dospel k záveru, že i keď nemal pochybnosti, že dovolací súd dôsledne vychádzal z obsahu spisu a v tomto smere z toho vyvodil aj správne právne závery, ale nemožno vylúčiť, že v danom prípade, mohlo dôjsť k situácii, čo v súdnej praxi sa už viackrát stalo, že dovolateľ podanie skutočne na poštu podal dňa 11. júla 2005 a toto mu pošta potvrdila na podacom lístku, avšak pošta následne odtlačok pečiatky na zásielke urobila až nasledujúci deň, s dátumom 12. júla 2005, z čoho zrejme vychádzal aj dovolací súd. Vychádzajúc z uvedených skutočností, ústavný súd dňa 24. 09. 2007 dožiadal listom, slovenskú poštu o preverenie podania zásielok obsahujúcich dovolanie na poštovú prepravu a Slovenská pošta mu oznámila listom z 02. 10. 2007, že skutočný dátum podania týchto zásielok je

11. 07. 2005. Z uvedeného dôvodu, Ústavný súd Slovenskej republiky, názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o nedodržaní lehoty na podanie dovolania a v dôsledku odmietnutie dovolania ako oneskorene podaného, označil za rozpor s princípom právnej istoty, a postup ktorý sťažovateľovi zabránil v použití existujúceho mimoriadneho prostriedku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, uznesením č. k. 1ObdoV/3/25008 a 1Obdo/4/2008 /v spise č. I. 307/ zo dňa 30. 09. 2009 s poukazom na obsah Nález Ústavného súdu I.ÚS 118/2007–34, zrušil rozsudok a uznesenie odvolacieho súdu č. k. 3Obo 109/2005- 244 a uznesenie toho istého súdu z 29. 04. 2005 č. k. 3Obo 109/2005-243 a vrátil vec na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v tomto rozhodnutí, ako viazaný právnym názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky, dovolanie opätovne prejednal, preskúmal napadnuté rozhodnutia a konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že dovolanie je právne dôvodné. V tomto rozhodnutí sa Najvyšší súd Slovenskej republiky zaoberal aj uznesením z 29. 04. 2005, č. k. 3Obo 109/2005-243, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým žalovaný bol zaviazaný na súdny poplatok za odvolanie vo výške 28 315,- Sk. Najvyšší súd Slovenskej republiky aj toto dovolanie žalovaného označil za dôvodné, a uviedol, že z obsahu spisu vyplýva, že žalovanému resp. jeho právnomu zástupcovi toto uznesenie doručené nebolo. Súd prvého stupňa, uznesenie doručoval advokátovi JUDr. I. G., pričom doručovateľ pošty na zásielku vrátenú súdu, uviedol, že adresát je neznámy. Za tohto stavu Najvyšší súd Slovenskej republiky, toto doručovanie, označil za právne neúčinné a z dôvodu, že bez právoplatného rozhodnutia o návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov konštatoval, že žalovaného nebolo možné zaviazať na zaplatenie súdneho poplatku, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky, aj v tejto časti, vec zrušil a vrátil na ďalšie konanie.

Opravným uznesením 1ObdoV/3/2008, 1ObdoV/4/2008-319, zo dňa 18. júna 2010, opravil uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. 09. 2009 sp. zn. 1ObdoV/3/2008, 1ObdoV/4/2008 tak, že v záhlaví uznesenia, v časti označujúcej predmet dovolacieho konania správne znie „na dovolanie žalovaného proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. 04. 2005 č. k. 6Obo/320/244 a uzneseniu č. k. 3Obo109/2005-243 rozhodol“.

Podaním označeným ako „oznámenie k Z-2-38Cb 487/1995–331, zo dňa 04. 05. 2011, Krajský súd v Bratislave oznámil, že uznesenie /č. l. 206 zo dňa 08. 07. 2002/ o úhrade súdneho poplatku za odvolanie nadobudlo právoplatnosť dňa 10. 06. 2005 v spojení s uznesením Z-2-38Cb 487/1995–224 zo dňa 09. 12. 2003.

Z podania JUDr. I. G. zo dňa 25. 04. 2011 je zrejmé, že v právnej veci V. O. – J. proti odporcovi R. K., o zaplatenie 566 374,- Sk uviedol aktuálnu adresu na doručovanie a to Advokátska kancelária JUDr. I. G., B., X. P..

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 5Obo 67/2010, 5Obo 9/2011–352 zo dňa 14. 12. 2011 rozhodol tak, že uznesenie Krajského súdu z 18. júla 2002 č. k. Z-2-38Cb 487/1995- 206 potvrdil a rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 18. apríla 2002 č. k. Z-2-38Cb 487/1995-195, zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Z odôvodnenia rozhodnutia, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že sa zaoberal aj opätovným preskúmaním odvolania žalovaného v zmysle ustanovenia § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 O. s. p., uznesením odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa z 09. 12. 2003 č. k. Z-2-38Cb 487/1995- 224- 225 a nebolo žalovanému priznané právo na oslobodenie od súdnych poplatkov, ktoré rozhodnutie nebolo však doručené žalovanému resp. jeho právnenému zástupcovi. Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní odvolania proti tomuto uzneseniu dospel k záveru, že právny zástupca na adrese uvedenej v plnomocenstve, zásielky nepreberá a nie je poštovému doručovateľovi známy. Z uvedeného dôvodu, aj napriek názoru dovolacieho súdu, uznesenie súdu prvého stupňa z 09. 12. 2003 č. k. Z-2-Cb38 487/1995– 224 –225 považoval podľa § 48 O. s. p. za doručené, a preto ho potvrdil.

O dovolaní žalovaného proti tomuto rozhodnutiu rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením 2ObdoV/8/2012 zo dňa 26. 04. 2012 /č. l. 369/ tak, že uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14. 12. 2011 sp. zn. 5Obo 67/2010, 5Obo 9/2011 zrušil a vec vrátil na nové konanie.

Pri prejednaní dovolania posudzoval, či uznesením zo dňa 14. 12. 2011 5Obo/67/2010, 5Obo/9/2011–352 Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol správne, keď

prvostupňové rozhodnutie–uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 18. júla 2002 č. k. Z-2-38Cb 487/1995-2006 potvrdil.

Sporným uznesením č. k. Z-2-38Cb 487/1995–202, zo dňa 18. 07. 2002, Krajský súd ako súd prvostupňový uložil žalovanému zaplatiť súdny poplatok za odvolanie.

Pri posúdení tejto otázky vychádzal z toho, či odvolací súd, toto rozhodnutie potvrdil v súlade so zákonom, s poukazom na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I.ÚS 118/2007-34 zo dňa 31. 10. 2007 a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1ObdoV/3/2008, 1ObdoV/4/2008 zo dňa 30. 09. 2009 v znení opravného uznesenia 1ObdoV/3/2008, 1ObdoV/4/2008 zo dňa 18. júna 2010 ako súdu, ktorý rozhodoval v zmysle § 10a ods. 2 O. s. p..

Zo zdôvodnenia napadnutého rozhodnutia zistil, že v časti, ktorej je rozhodnutie napadnuté dovolaním, sa týka uznesenia o poplatkovej povinnosti za podané odvolanie žalovaným vo veci o zaplatenie sumy 566 374,-Sk s 19 % úrokom. Citoval ustanovenie § 48 ods. 3 O. s. p. a uviedol, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v napadnutom uznesení dovolaním, bez toho aby sa zaoberal s námietkou ohľadne doručovania a vysloveným právnym záverom dovolacieho súdu skonštatoval bez zdôvodnenia, že toto uznesenie považuje za doručené, na základe čoho Najvyšší súd Slovenskej republiky /§10a ods. 2 O. s. p. dovolanie žalovaného, označil za dôvodné a s poukazom na ustanovenie § 243b ods. 1 O. s. p. toto rozhodnutie zrušil a vec vrátil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky.

Opravným uznesením 2ObdoV/8/2012 zo dňa 25. júla 2012, Najvyšší súd Slovenskej republiky opravil výrok rozhodnutia tak, že Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14. 12. 2011 sp. zn. 5Obo 67/2010, 5Obo 9/2011 v časti výroku, ktorým potvrdil uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 18. júla 2002 č. k. Z-2-38 Cb 487/1995-206 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením 5Obo 64/2012 /č. 1. 389/ zo dňa 22. augusta 2012, v novom konaní, rozhodol tak, že napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 18. júla 2002 č. k. Z-2-38Cb 487/1995–206 potvrdzuje. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že ako prvé skúmal rozhodnutie súdu prvého stupňa z decembra 2003 č. k. Z-2-38Cb 487/1995-224–225, ktorým prvostupňový súd nepriznal žalovanému

oslobodenie od súdnych poplatkov a to spôsob doručovania žalovanému, keďže len právoplatné uznesenie o neoslobodení žalovaného od súdnych poplatkov označil za rozhodujúce pri rozhodovaní o odvolaní žalovaného proti uzneseniu súdu prvého stupňa, ktorým mu bola uložená poplatková povinnosť / poplatok za odvolanie/. Za nesporné označil, že k účinnému doručeniu uznesenia súdu prvého stupňa v roku 2004 nedošlo ale, že bez akýchkoľvek pochyb došlo k doručeniu tohto uznesenia na adresu právneho zástupcu žalovaného JUDr. I. G., advokát B., X. P., keď túto zásielku prevzala splnomocnená osoba a to dňa 28. 04. 2011 /č. 1. 330/ a za potvrdzujúcu skutočnosť, že uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 09. 12. 2003 č. k. Z-2-38Cb 487/1995-224-225 bolo skutočne doručené, označil to, že právny zástupca žalovaného JUDr. I. G. advokát B., X. P. písomným podaním z 28. 04. 2011 došlým súdu 02. 05. 2011, oznámil adresu svojej advokátskej kancelárie a zároveň žiadal obratom od súdu poskytnutie informácie z akého dôvodu mu bola doručená kópia uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 09. 12. 2003 nakoľko o jej zaslanie nežiadal. Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol, že žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie proti uzneseniu prvostupňového súdu z 09. 12. 2003 č. k. Z-2-38Cb 487/1995- 224-225 nepodal. Konštatoval, že lehota na podanie odvolanie začala plynúť nasledujúci deň 29. 11. 2011 /nasledujúci deň po doručení uznesenia prvostupňového súdu z 09. 12. 2003 č. k. Z-2-38Cb 487/1995-224-225, a že žalovaný proti rozhodnutiu o neoslobodení od súdneho poplatku odvolanie nepodal. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí 5Obo 64/2012 zo dňa 22. 08. 2012 s poukazom na uvedené dospel k záveru, že tvrdenie žalovaného, že predmetné uznesenie neobdržal, a preto nemožno rozhodovať o jeho odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového súdu o vyrubení súdneho poplatku za odvolanie, označil za právne nedôvodné. V odôvodnení rozhodnutia citoval ustanovenia § 2 ods. 4, § 5 ods. 1 písmeno a/ § 6 ods. 1, § 8 ods. 4 zákona o súdnych poplatkoch s odkazom na ktoré ustanovenia, uznesenie o poplatkovej povinnosti ako vecne správne, v zmysle ustanovenia § 219 O. s. p. potvrdil.

Proti tomuto uzneseniu, žalovaný prostredníctvom jeho právneho zástupcu, v zákonnej lehote podal dovolanie, podaním doručeným súdu 27. 11. 2012 s poukazom na ustanovenie § 237 ods. 1 písmeno f./ O. s. p. a za pochybenie súdu označil, keď tento súd pokladal rozhodnutie Krajského súdu jemu ako navrhovateľovi za doručené. Žalovaný namieta, že takýto postup súdu považuje za odňatie možnosti konať pred súdom, nakoľko ako vyplýva i z konštatovania odvolacieho súdu právnenému zástupcovi žalovaného bola doručená iba fotokópia uvedeného rozhodnutia. Za porušenie odvolacieho súdu, žalovaný označil

opomenutie ustanovenia § 158 ods. 2 O. s. p. s poukazom na ktoré doručenie rozhodnutia vo fotokópii, nemôže byť považované za riadne doručenie. Poukázal na rozhodnutia publikované v zbierke súdnych rozhodnutí napríklad R 19/1968, 2Cdo 6/2012 podľa ktorých rozhodnutí nie je možné zamieňať účinky doručovania s účinkom nazerania do spisu. Takýto postup doručovania, podľa žalovaného, odporuje ustanoveniu § 49 O. s. p. kde a výslovne uvádza, že sa doručujú rovnopisy písomností a nie fotokópie.

Žalobca k dovolaniu vyjadrenie nezaslal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky /§ 10a ods. 2 O. s. p. prejednal dovolanie žalovaného ako podané v zákonnej lehote, obsahujúce náležitosti stanovené § 241 O. s. p. proti právoplatnému potvrdzujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu, s tým, že žalovaný prípustnosť dovolania označil ustanovením § 237 ods. 1 písmeno f./ O. s. p.

Podľa ustanovenia § 237 ods. 1 písmeno f/ O. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Základnou otázkou pre posúdenie dôvodnosti dovolania je či, v danom prípade bola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom v súlade s ustanovením § 237 ods. 1 písmeno f./ O. s. p. keď by mu uznesenie o nepriznaní jeho práva na oslobodenie od súdnych poplatkov, bolo zaslané formou fotokópie uznesenia.

Z ustanovenia § 158 ods. 2 O. s. p. na ktoré sa žalovaný v jeho dovolaní odvoláva je zrejmé, že rovnopis písomného vyhotovenia rozsudku sa doručuje účastníkom prípadne ich zástupcom do vlastných rúk.

Skutočnosť, že fotokópia rozhodnutia nie je rovnopis je zrejماً zo spravovacieho poriadku.

Jedinou otázkou pre posúdenie dôvodnosti dovolania žalovaného je, či za predpoklad, že žalovanému bola doručená fotokópia rozhodnutia, a nie je rovnopis rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 158 ods. 2 O. s. p. je odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písmeno f./ O. s. p.

V danom prípade nie je sporné, že žalovanému aj predtým ako mu bolo zaslané uznesenie o nepriznaní práva na oslobodenie od súdnych poplatkov bolo známe, že od poplatkovej povinnosti oslobodený nebol, čo vyplývalo z odôvodnenia odvolacieho súdu a aj Ústavného súdu Slovenskej republiky. Pokiaľ mu aj nebol doručený rovnopis tohto uznesenia, ale iba fotokópia tohto rozhodnutia, musel vedieť čoho sa citované uznesenie týka a mohol sa voči tomuto odvolať. Pravdou je aj, že skutočnosť, že mu bola doručená iba fotokópia uznesenia, vyplýva, iba z tvrdenia žalovaného a následného konštatovania Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, keď citoval vyjadrenie právneho zástupcu žalovaného, „že z akého dôvodu mu bola doručená kopia uznesenia Krajského súdu v Bratislave z 09. 12. 2003, nakoľko o jej zaslanie nežiadal.“ Z predložených dokladov nie je ani zrejme, že či žalovanému bol doručený rovnopis uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 09. 12. 2003, alebo ide iba o účelové tvrdenie žalovaného v predmetnom dovolaní.

Je otázne, pokiaľ aj by bolo žalovanému doručené uznesenia vo forme fotokópie, a nie formou rovnopisu, či bola týmto postupom súdu žalovanému, odňatá možnosť konať pred súdom. Žalovanému nebránil žiadny právny predpis podať odvolanie proti tomuto uzneseniu aj v prípade, že mu bolo doručené iba vo fotokópii, a nie formou rovnopisu. Pravdou, však je, že ustanovenie 158 ods. 2 O. s. p. súdu ukladá účastníkom konania doručiť rovnopis rozhodnutia, a nie fotokópiu rozhodnutia.

Za účelom zabránenia pochybností o tom, či žalovanému bol doručený rovnopis, alebo fotokópia uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 09. 12. 2003 je potrebné došetriť v akej forme bolo žalovanému uznesenie Krajského súdu z 09. 12. 2003 doručené, keďže za daného stavu je iba zrejme, že mu bolo doručené vo fotokópii.

Pokiaľ tvrdenie žalovaného, že mu bolo doručené uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 09. 12. 2003 v fotokópii, je zrejme, že došlo k pochybeniu súdu s poukazom na ustanovenie § 158 ods. 2 O. s. p.. Či skutočne tým, že v danom prípade, ak bolo doručené žalovanému uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 09. 12. 2003 vo fotokópii dňa 28. 04. 2011 s poukazom na prechádzajúce skúmanie okolností doručovania tohto uznesenia, došlo k faktickému odňatiu možnosti konať žalovanému pred súdom, je otázne. Sporné však nie je, že porušením ustanovenia § 158 ods. 2 O. s. p. dochádza k porušeniu procesného práva účastníka z hľadiska zabezpečenia zásady formálneho zabezpečenia čistoty procesného práva. I keď je pravdou, že v danom prípade, žalovaný tento

nedostatok využíva v jeho prospech zbaviť sa poplatkovej povinnosti, jednoznačné je, že pokiaľ došlo k porušeniu ustanovenia § 158 ods. 2 O. s. p., došlo k určitému porušeniu procesného práva účastníka konania. Za účelom odstránenia tohto procesného nedostatku Najvyšší súd Slovenskej republiky /§10a ods. 2 O. s. p./ dospel k záveru, že je potrebné došetriť, či skutočne bolo uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 09. 12. 2003 doručené formou fotokópie uznesenia. Pokiaľ sa preukáže, že bolo doručené formou fotokópie, a nie rovnopisom, i keď ide jednoznačne iba o formálny nedostatok bude potrebné túto skutočnosť považovať za odňatie možnosti konať podľa § 237 ods. 1 písmeno f./ O. s. p., i keď ide iba o formálny nedostatok pri zaslaní uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 09. 12. 2003.

Najvyšší súd Slovenskej republiky /§10a ods. 2 O. s. p./ v zmysle uvedeného uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 5Obo 64/2012–389 zrušil a vec vrátil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 26. marca 2013

JUDr. Jana Zemaníková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: H.